

væsentligste Grund til at stemme for Forslaget under Nr. 1 og at tilkaade Andre at gjøre det Samme var den, at Landstthinget i forrige Sæssion havde forkastet brat og brusque, som han sagde, et billigt Forslag til Fæstevæsenets Afløsning. Hvorvidt Landstthingets Forkastelse var brat og brusque, skal jeg ikke indlade mig paa, heller ikke foreligger der i dette Dieblit Spørgsmaal om, hvorvidt det Forslag, som Landstthinget ikke vilde gaae ind paa, kan karakteriseres, saaledes som det ærede Medlem af Folkethinget gjorde ligeoverfor Landstthinget, som et billigt Forslag; derom kan der maaskee blive Leilighed til at tale en anden Gang. Men selv under Forudsætning af, at hans Opfattelse var fuldstændig rigtig, at Landstthinget virkelig paa en brat og brusque Maade havde forkastet et Forslag til Fæstevæsenets Afløsning, der maatte siges at være meget billigt, saa forekommer det mig, at den Slutning, det ærede Medlem deraf drog, paa ingen Maade kan siges at være rigtig. Den Slutning, han drog, var nemlig den, at man, fordi Landstthinget havde haaret sig saaledes ad ligeoverfor Fæsteafsløsningsforslaget, nu skulde indskrænke Contractsfriheden for Godseierne saameget som muligt. Det ærede Medlem meente nemlig, at Landstthinget nærmest maatte betragtes som en Repræsentation for Godseierne, eller i alt Fald for de godseierlige Anskuelser, og da Landstthinget havde haaret sig ad paa denne formeentlig vigtige Maade, burde Folkethinget til Gjengjæld herfor indskrænke Contractsfriheden for Godseierne. Dette, sagde det ærede Medlem, vilde være et stort Skridt henimod at fremme Selveiendom. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Bregendahl) har allerede gjort opmærksom paa, at det dog er et saare stort Spørgsmaal, om det vil være et stort Skridt, man gjør henimod Selveiendoms Fremme ved at vedtage Forslaget under Nr. 1, at det ovenhovedet er et Spørgsmaal, om man derved kommer til at gjøre et noksaa lille Skridt, eller om man ikke snarere ved nu at vedtage

Forslaget under Nr. 1 bevirker, at Lovforslaget slet ikke fremmes i denne Sæssion, ikke kommer igjennem som Lov; men, selv om det ærede Medlem havde Ret i den Anskuelse, at man ved at gaae frem paa denne Maade vilde fremme Selveiendom i høj Grad, saa bliver det efter min Formening dog ikke berettiget ene og alene at see Sagen fra dette Standpunkt. Der er dog vel, naar man her anbefaler til Straf og Hævn for Landstthingets Optræden at indsnævre Contractsfriheden for Godseierne, Opfordring til at spørge, om dette i og for sig er berettiget ligeoverfor Godseierne, og fremdeles, om det er en Foranstaltning, der maa siges i det Hele at være stemmende med, hvad der er heldigst og bedst i de Forhold, der berøres af Loven. Det forekommer mig, at den Anvisning, det ærede Medlem gav, virkelig ikke kan siges at tage det tilbørlige Hensyn til, hvad den lovgivende Magt, og enhver Deel af den, skylder sin egen Værdighed. Efter min Opfattelse — man kan jo være uenig med mig heri — bør enhver Afdeling af den lovgivende Magt ved sine Beslutninger lade sig lede af, hvad der virkelig kan siges at være meest til Gavn for Samfundet, hvis Interesser den skal varetage. Her maa derfor efter min Formening Spørgsmaalet blive dette: Gavnner man de paagjældende Parter, og gavner man Landet derved, at man forbyder halvtredsindstyveaarige Forpagtninger; forholder det sig saaledes, at disse Forpagtninger maae ansees for at være skadelige, og saa skadelige, at man bør gjøre, hvad man ikke lettelig skal gjøre, nemlig forhindre private Mænd i at disponere over deres Eiendom paa den Maade, som de selv helst ville, finder man dem saa skadelige, at man troer at kunne forsvare at komme med et saadant Forbud, saa komme man med dette Forbud, og man bør da heller ikke — det skal jeg bemærke i Forbigaaende — indskrænke sig til at vedtage Forslaget under Nr. 2, men saa bør man vedtage Forslaget under Nr. 1. Hvis man derimod mener, at det er et Spørgsmaal, om